

Recht op Migratie.

Volgens artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is het recht op asiel onbeperkt. Dat klinkt mooi maar in de praktijk is dit niet afdwingbaar. De Europese staten hebben een uitgebreide wetgeving om asiel te weigeren. Desondanks komen wekelijks duizenden mensen aan de grenzen van Europa aankloppen. Mensen riskeren letterlijk alles om te kunnen leven in vrijheid en voorspoed. In de Middellandse zee verdrinken ze in overvolle gammele bootjes op weg naar Lampedusa. Mensensmokkelaars verdienen er grof geld aan. Tegen de komst van vluchtelingen is weinig te doen; worden ze niet legaal toegelaten dan komen ze wel illegaal. Bij ons worden ruim 80% van de asielaanvragers afgewezen en krijgen het bevel het grondgebied te verlaten. Dan zijn er vier mogelijkheden : ze kunnen vrijwillig vertrekken, ze worden onder dwang uitgewezen en gerepatriëerd, ze vragen regularisatie van hun verblijfssituatie aan om humanitaire redenen of desgevallend om medische redenen, of, en dat is de oplossing van velen, ze blijven hier clandestien en worden "illegaal". Personen op de vlucht voor oorlogsgeweld kunnen ofschoon ze niet als vluchteling erkend worden toch tijdelijk of definitief bescherming krijgen, maar ook hiervoor wordt een streng restrictief beleid gevoerd. Mensen die willekeurig en wijdverspreid geweld in o.a. Afghanistan, Irak en Somalië ontvlucht zijn worden hier maar met mondjesmaat toegelaten, een aanpak die tegen het gezond verstand indruist m.a.w. volledig onterecht is.

Mogen staten wel de burgers van andere landen de toegang tot hun land ontfagen wanneer die op de vlucht zijn ? De algemene consensus is dat politieke vluchtelingen moeten toegelaten worden. Nochtans is de opdeling in politieke en economische vluchtelingen achterhaald. Slachtoffers van burgeroorlogen, natuurrampen en hongersnood moeten ook als vluchtelingen beschouwd worden. Ook mensen in uitzichtloze armoede zonder menswaardige toekomst hebben recht op zoek te gaan naar betere levensomstandigheden.

De toenemende kloof tussen de welvaart in rijke en arme landen en de in snel tempo toenemende wereldbevolking vnl. in die arme landen is oorzaak van toenemende migratie- en vluchtelingenstromen. Het allen bij ons toelaten is het principe van "open grenzen ". In de geest van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is dat de norm. Waarom zou het welvarend land waarin wij toevallig geboren zijn van ons zijn en hebben wij het recht anderen de toegang daartoe te ontfagen? Tegenstanders van "open grenzen" zeggen dat regeringen de morele plicht hebben de welvaart van hun burgers te beschermen tegen de immigranten die die welvaart bedreigen. Er hoeft evenwel geen tegenstrijdigheid te zijn tussen de plicht van regeringen en het morele recht op migratie van de minderbegoeden. Zeker is dat de immigratie in de westerse wereld de volgende decennia zal toenemen, als wij niet in staat zijn de rijkdommen van de wereld op een rechtvaardige manier te herverdelen, maar willen wij dat wel ?

